

stappen, een stem — dacht: ik heb met niemand iets te maken, gelukkig. Ze werd hier „madam” genoemd, maar zou niet met den vinger worden nagewezen. Eigenlijk lette niemand op haar, en ze kon een Engelsche zijn, zooals ze door de straten ging.

Toen ze nu het eten klaar had — ze kookte rijst met spaghetti en ham — wilde ze dat Frans terug zou komen; — maar hij kwam niet. Ze zette het servies uit, dat ze noodig zou hebben, liep ook eens de kamer in, en keek voor 't eerst naar buiten. Ze zag smalle strookjes grond, alle door schuttingen van elkaar gescheiden, en tusschen die schuttingen speelden kinderen. Maar in de meeste tuintjes waren ook berghokken gebouwd, en bijna overal hing waschgoed te drogen. Ina zag enkele plekjes groen, een bleekveldje, waarop het goed lag uitgespreid; daar waren geen kinderen, alleen een vrouw werkte er voor haar schuurtje, en verderop liep een oude man. De kinderen speelden zonder veel getier of vroolijkheid; enkele hadden een plekje zand, waarin ze zaten; — de meesten leken maar doelloos rond te loopen, alsof ze iets gezocht hadden, maar vergeten waren wat. — Hier en daar groeide een boompje of struik; de bladeren waren grijs bestoft en fleurloos. De tint van het geheel was grauw, verlept-kleurig; — kwam het door de vele schuttingen, of door den gelijkmatig bedekten hemel? Ze kon het niet zeggen, maar het beeld stemde haar oneindig triest. Ze stond daar in een kamer met enkele dof-oude meubelen en buiten zag ze kinderen als beesten in een hok, vreugdeloos en zonder jeugd, bijna. En Frans, die haar alleen liet....

Plotseling kreeg ze angst dat hij verdwaald zou zijn. Waar was hij heen, en wist hij in welke straat ze woonden? Ze balde haar vuisten, haar oogen sperden zich wijd open. Wat moest ze beginnen als hij niet terug kwam? En meteen daarop dacht ze: Datzelfde wat ik t o c h doen moet, al kwam hij in dit oogenblik de kamer binnen; — en ze schamp-lachte even, heel kort. Ze had een vak geleerd, ze zou moeten werken, het leven ging voort. In haar oogen kwam een starend-harde uitdrukking.

Toen ze Frans eindelijk hoorde, droeg ze het eten binnen.

— Hallo, zei hij, als een Engelschman. Op de tafel lagen al zijn pakjes uitgesteld.

— Ik werd ongerust over je, begon ze. — Hè, maak eens plaats voor de borden.

— Ongerust? je bent niet wijs. Zeg, we wonen toch wel in een gunstige buurt, niet zoo heel ver van een centrum af. — Hij praatte door, opgewekt, vertelde van zijn inkoopen. Maar telkens eens maakte hij een aanmerking op het eten.

— Ik kan ook niet koken, zei ze kort-af op 't laatst.

— Zoo, wat kan je wel? Jurkjes naaien.

Ze bedacht dat ze niets had meegenomen, geen schaar, geen vingerhoed.